

## Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 22. februar 2018 – Lupean

(Sag C-119/17) ([1](#))

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1 og 2, og artikel 5 – vurdering af, om kontraktvilkårene er urimelige – aftale om kredit optaget i udenlandsk valuta – valutakursrisikoen bæres alene af forbrugeren – betydelig skævhed i parternes rettigheder og pligter i henhold til aftalen – låneaftalens hovedgenstand«

1. *Forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13 – anvendelsesområde – vilkår, der definerer aftalens hovedgenstand, eller som vedrører overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor – begreb – kontraktvilkår, der er integreret i en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger om lån optaget i udenlandsk valuta, og som ikke har været genstand for individuel forhandling, hvorefter forbrugeren skal tilbagebetale lånet i samme udenlandske valuta som den, lånet er optaget i – omfattet*

(Rådets direktiv 93/13, art. 4, stk. 2)

(jf. præmis 16, 17, 20 og 21 samt konkl. 1)

2. *Forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13 – urimeligt kontraktvilkår i artikel 3's forstand – kontraktvilkår, der er integreret i en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger om lån optaget i udenlandsk valuta, og som ikke har været genstand for individuel forhandling, hvorefter forbrugeren skal tilbagebetale lånet i samme udenlandske valuta som den, lånet er optaget i – omfattet – betingelse – betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren – den nationale rets bedømmelse af, om denne skævhed foreligger – forpligtelse til at tage hensyn til alle de omstændigheder, som den erhvervsdrivende havde kendskab til*

(Rådets direktiv 93/13, art. 3, stk. 1, 4 og 5)

(jf. præmis 30 og 31 samt konkl. 2)

### Konklusion

- 1) Artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at et vilkår i en kreditaftale, der er indgået i en udenlandsk valuta mellem en erhvervsdrivende og en forbruger uden at have været genstand for individuel forhandling som det, der er omhandlet i hovedsagen, hvorefter kreditten skal tilbagebetales i samme valuta, henhører under begrebet »aftalens hovedgenstand« som omhandlet i den nævnte bestemmelse, idet dette vilkår fastsætter en væsentlig ydelse, der er

afgørende for aftalen.

- 2) Artikel 3-5 i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at et vilkår i en kreditaftale som det, der er omhandlet i hovedsagen, hvorefter hele valutakursrisikoen lægges på låntager, og som ikke er udformet klart, således at låntager ikke på grundlag af klare og forståelige kriterier er i stand til at vurdere de økonomiske følger af aftalens indgåelse, af den nationale ret kan anses for at være urimeligt, såfremt det i forbindelse med rettens undersøgelse heraf konstateres, at dette vilkår til trods for kravet om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren. I denne henseende tilkommer det den forelæggende ret under hensyn til samtlige omstændigheder i hovedsagen og under hensyn bl.a. til den erhvervsdrivendes ekspertise og kendskab for så vidt angår de mulige valutakursudsving og de iboende risici ved indgåelse af et lån i udenlandsk valuta for det første at undersøge, om kravet om god tro er blevet tilsidesat, og for det andet, om der foreligger en betydelig skævhed som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13.

---

<sup>1</sup> EUT C 178 af 6.6.2017.